

De hoop van de Christen

‘Maar wij willen u niet dat u onwetend bent, broeders! Wat betreft hen die ontslapen, opdat u niet bedroefd bent, zoals ook de overigen die geen hoop hebben’

1 Tessalonicenzen 4:13

De natuurlijke mens heeft geen hoop. Wat hij hoop noemt, is geen *echte* hoop. De dingen waarop hij hoopt zijn even leeg, onbeduidend en kwetsbaar, als hij zelf. Ten opzichte van de onvergankelijke en eeuwig-blijvende dingen heeft hij geen hoop, niet voor zichzelf, noch voor de mensen in zijn omgeving. Vindt God het in zijn wijsheid goed, iemand uit zijn omgeving weg te nemen, dan staat hij diep bedroefd troosteloos aan het open graf. Hij bezit niets, dat hem in het aangezicht van de dood, bij het zien van de vergankelijkheid van het aardse, troosten en opbeuren kan. Reiken zijn gedachten verder dan het graf, dan ziet hij niets dan een duistere, eindeloze eeuwigheid voor zich; een eeuwigheid zonder een enkele straal van licht en hoop. Hoe treurig en diep ongelukkig! De Schrift noemt het: ‘Bedenkt dat u, die vroeger (...) *zonder Christus was*, (...) geen hoop had en *zonder God was in de wereld.*’ (Ef. 2:12)

Dit geldt niet voor de gelovige. Deze bezit ‘een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden’ (1 Petr. 1:3); een hoop, die hem verlevendigt, sterkt, troost en verkwikt; een hoop, die hem zelfs in het aangezicht van den dood niet met droefheid vervult, zoals hen die geen hoop hebben; een hoop die hem niet beschaamt (Rom. 5:5). De Heer, in Wie hij gelooft, heeft over dood en graf, over hel en duivel getriomfeerd, en is, als de opgestane en verheerlijkte Mens, opgevaren in de hoge en heeft zich gezet aan de rechterhand van de majesteit Gods. Daar ziet de gelovige Hem met eer en heerlijkheid gekroond: wachtend op

het ogenblik dat God al Zijn vijanden tot een voetbank voor Zijn voeten zal stellen (Hebr. 10:13). En de gelovige weet, dat Christus vóór hem daarin gegaan is, om hem in het Vaderhuis plaats te bereiden. Op Hem, de Opgestane en Verheerlijkte, is zijn hoop gevestigd. Daarom wordt de hoop van den gelovige een levende hoop genoemd. Christus Jezus zelf, en alles wat op Hem betrekking heeft en het zijne is; alles, wat de Vader Hem gegeven heeft, vormt bij elkaar de hoop van de Christen. Zij omvat de persoon van de Heer en de hele heerlijkheid van de hemel, een eeuwigheid van vrede, vreugde en gelukzaligheid.

En is het de wil van God, dat de gelovige door de dood gaat, dan *ontslaapt* hij. Hoe vertroostend is het, dat de Geest van God de doden in Christus, hier en ook op andere plaatsen, niet gestorvenen, maar *ontslapenen* noemt! Terwijl zijn lichaam het heerlijk ogenblik van de opstanding verwacht, is hij zelf (zijn ziel) gelukkig bij Jezus. *Sterven is voor hem* enkel een verbetering. Hij vertrekt uit een wereld van zonde, verlaat een lichaam van zwakheid, om in volkomen rust bij zijn Heer te zijn. De dood is voor hem niet meer 'de koning van de verschrikkingen' (Job 18:14). Zijn prikkel is voor de gelovige weggenomen. Ontbonden te worden en met Christus te zijn, is *zeer verreweg het beste*; beter dan nog dan in deze woestijn te wandelen, alhoewel het leven hier op aarde de moeite waard is, zolang de Heer het goed vindt hem hier beneden te laten. Zie Filippenzen 1:22 en 23. Want zo lang de gelovige hier beneden is, kan hij een *getuige* zijn voor zijn Heer, en *Hem dienen*.

OudeSporen 2020

